سواگت

چانهه جي پليٽ جهڙي سان لڳندڙ وصل ڏنو پليٽ ۾ چٽ مان لڏندڙ لڏي لڏي چمڪيو پئي، ڪين ڪين جئن چندبه تلاءَ ۾ ڪريو هجي ۽ نرجيو تلاءِ ڪي آتما ملي ويئي هجي.

اڻ ڏينهن گذري چڪا هئا، جڏهن وسل هڪ ڳوٺڙي ۾ پنهنجو خود جو درشن ڪري آيو هو. ڪيس محسوس ٿيو هو. سندس نرجيو سرير ۾ سجيو آتما جو چندبه نٿو هو. انجي انند جا ذرڙا، اجلبه سندس ساري سرير ڪي، ڪپهه جي ريشي جيان ويڙهي بينا هئا.

وِمل جنهن مهل ريل مان لهي، ڳوٺ تي نظر وڌي هئي، تنهن مهل ڪيس احساس ٿيو هو. ڳوٺ جي اونداهيءَ جو. جيڪا ڪٿي ڪٿي تنگيل، راهه جي بتين جي رشنيءَ کي گم ڪرڻ جي بيڪار ڪوشش ڪري رهي هئي. ڪلاڪس ٿڌو ساهه ڪڇي ويو. سگريٽ جي ڪش هٽي ٻلبل ڏي وري هڪ نظر اڇلايائين. من ۾ چيائين، مون ۾ هنن ويچارن ٻلبن ۾ ڪهڙو فرق آهي ٻلب مون وانگر سمجهن ٿا ته سندن اندر ڪوئي سورج لڪل آهي، جو انڌڪار کي ٻجهائي ڪندو، نگر انڌڪار، ڪيئن نه پوريءَ طرح ڪين ويڙهي ويو اهي انڌڪار جي مدد لاءِ ته ڪوهيري جو لشڪربه اچي نڪتو آهي.

هن ننڍڙيءَ اسٽيشن تي ڪولي ڪٿان اچي پرگهٽ ٿيو چيائين، ”سامان ڪٿان صاحب ؟“

وِمل ڪوليءَ جي منهن ۾ نهاريو، ”سامان؟... سامان ڪٿندين؟... هڪبهٔ گهٔ ئي ته آهي.. اڃا هل ليڪن ڪنهن سني هوٽل ۾ وٺي هل... سامان ڪڻڻ جو نه

سگهين، رستي ڏيکارڻ جوڳي سگهين، ڪجهه ته ضرور ٻڌبو توکي.“

”پهريون پيرو آيا آهيو؟..“

وِمل وٽ هزار انديشا هلي آيا هن سوال تي. پر پنهنجي ننڍڙي ڄڀ ڳڙ اندر رکيل، خسيس رقم جو سوچي کلي ڏنائين، چيائين، ”پهروين پيرو آيو آهيان، ان ڪري ئي ته رستي جي خبر ڪانهي. مٿين ته هتي هڪڙو منهنجو پوڄاري رهندو آهي...“

”کهڙي مندر ۾؟“

”مگر ان وٽ مونکي هلڻو ئي ناهي.“

”ڇو سيٺ؟“

”ڀلي توکان ڇا لڪايان، پوڄاري ڪنهن ڪنهن وقت پنهنجي اشٽ ديو کي اهريون ست سريون ٻڌائيندا آهن، جو هو سچ پٿر ٿي ويندو آهي.“

ڪوليءَ چيو، ”ديوتا پٿر جوڳي ته هوندو آهي. نه ته پوڄاري ڪيس پوڄي ئي نه سگهي جيڪر ۽ منش ديهي ته مل موٽر سان پري پيئي آهي، ڪير ڪندو ان جي پوڄا سيٺ؟“

”واهه واهه“ وِمل ڪولي ڏي نظر اچلي. قداور ڪوليءَ جي، ٻاڙهي پٽڪي مٿان لٽڪچي، هڪ عجيب پاڇو، هرڀتيءَ هينان پنتي هليو ٿي ويو يا ساڪو روپ ڪولي اڳيان هلندو ٿي رهيو ڳوٺ جي ڪلهڙ ڪوڙ رستي تان. سگريٽ جي پچڙي، ننڍڙن ٻوٽن جي جهنڊ اندر اچلي، وِمل من ئي.ي من ۾ ڪجي چيو، ”کهڙو ٻيڪار ڪم مليو آهي هڪ ليکڪ کي آدم شماري ... ڇه... ۽ ٽرين جو هيٽروڀي ٽائيم هجڻ ... ڦو...“

هڪ ڪچي روڊ تي پهچي ڪوليءَ چيو، ”صاحب هيءَ ئي هوٽل هتي سڀ کان سٺي هوٽل اٿو.“

ڪوليٻئڳ مٿي تان لاهي هٿ ۾ جهلي.

ومل ڪلئنسٻئگ وٽي سندس ٽريءَ تي ڪجهه رپيا ڪڍي رکيا.

ڪوليءَ صاحب جي منهن ۾ نهاريو.

ومل چيو، ”اجا ڪجهه ڪپڙا ٻئگ ڳري ته ڪانه هئي“

”نه نه صاحب اها ڳالھ ناهي. توهانجي ڪمري ۾ رکي ڏيانو؟“

”بس بس گهڻو ٿيو“ چئي وصل مئنيجر سان ڳالهائڻ لڳو. ڏنئين ڪوليءَ

در تئين ويندي ويندي تري ڪولي رپين کي چمي ورتو.

”نالو لکايو“ مئنيجر ڪتاب کوليو.

”ومل....“

”ير ۾ ويٺل نوجوان جي چانهه جو ڪوپ پليٽ ۾ چانهه اوتيندي ترڪي

ويو ۽ پٽ ۾ ٻه ٽڪر ٿي پيو..

ومل جي نظر جوان طرف ويئي ته جوان اٿيبيٺو. ”ومل.... ليکڪ؟“

ومل ڪلي چيو، ”ليکڪ ته ڪوئيبيو ومل هوندو فلحال هيبندو ته آدم

سماري ونڻ لاءِ توهناجي ڳوٺ ۾ پڌاريو آهي“

”ليڪن توهانجو نالوبه ومل آهيبس ڏاڍي خوشي ٿي“ جوان وڌي اچي

ومل سان هٿ ملايو.

ومل ڪيس پاڪر پڪڻ چاهيو. هيڏي ڏاري ڳوٺ ۾ ڪوئي ته پنهنجو هو،

ڪوئي ته سنڌي هو، ۽ ”توهان جو نالوبه ومل آهيبس ڏاڍي خوشي ٿي“

ومل من ۾ چيو ”خبر ناهي ڪهڙو عجيب ناتو آهي هن ماڻهوءَ جو ومل

سان“

”ويهو چانهه پيئو“

ومل ڪرسيءَ تي ويهي رهيو.

”ومل منهنجو پريہ ليکڪ آهي... توهان ڪڏهن سندس ناول ۽ ڪهاڻيون پڙهيا آهن؟“

”منهنجو پريہ ليکڪ ومل ئي آهي. خاص ڪري نالي پڻ ئي جو آهي.“

”اڇا؟“ اجنبيءَ هٿ ملايو. ”توهين هتي ڀلا ڪيئن رهندا؟ رهي تہ ويندا پر منهنجي گهر هلي رهيو.“

”توهانجي گهر؟“

”عجب ڪرڻ جو ضرور ڪونهي. مس تہ ڪوئي سنڌي هن ڳوٺ ۾ اچي ٿو ۽ هتي گهرئي گهٽا آهن سنڌين جا بس آڱرين تي ڳڻڻ جيترا.“

چانهہ پيئڻ جي وچ ۾ ايتيون تہ ڳالهيون ٿي چڪيون جو ومل خودئي لٺچي ڪٽي اجنبيءَ سان هلڻ لاءِ تيار ٿي بيٺو.

گهر تہ ڳوٺ جي نموني کان بلڪل بہتر هو. شهر سکن جي هر چيز ميسر هئي باٿروم ۾ ٽئيلس ۽ ڪموڊ“ وراندي ۾ چينيءَ جي گيندي, منهن ڏسڻ لاءِ آرسي, پاسي ۾ برش رکڻ لاءِ جاءِ, صابڻ لاءِ پلاسٽڪ جو لوٿو, گهر جو سارو فرنيچر اڇي فارميڪا سان چمڪيل هڪ روم ۾ هڪ صوفا سيٽ بہ پيل هو. پٽ تي ايراني غاليچو, هڪ پٽ ۾ شيشي جو ڪتابن کي جاچڻ لڳو تہ اجنبيءَ چيو, ”هي ڏسو ومل جي ليکڪن جو سڄو سيٽ مون وٽ آهي. سندس سڀ ناول ۽ ڪهاڻي سنگرهہ ڏسندا جن ۾ ومل جي هڪ بہ آکاڻي هوندي, سا مخزن مون وٽ ضرور هوندي.“

ومل سگريٽ دکائي, ”اڪ ماري پڇيو, ”تو تہ پريتما وانگر پيار ڪيو آهي, پر جاڻين ٿو شهر ۾ سندس ناولن ۽ آکاڻين تي نڪتچيني ڪندي تنقيدنگارن ڪنپ ڪنپ پٽي رکيو هوندو؟“

”آهہ“ اجنبيءَ ٿڌو ساهہ ڪنيو.

”ڏسجي ويهي، ومل تمام گهڻو ته ڪونه لکيو آهي.“

چانهيءَ تي هٿ رکي اجنبيءَ چيو، ”آهه مون لاءِ ته سندس هڪ ناول ئي بس هو موهت ٿي پيس سندس لکڻيءَ تي.“

”اهڙي ڪهڙي ڳالهه آهي هن ليکڪ جي، جيڪا توکي خاص وڻي آهي؟“

”ڪمال آهي خود سندس ڦئن هونديه توهين سندس لکڻيءَ جي جادوءَ کي سمجهي نه سگهيا آهيو؟ يا اڳه ونو؟“

”مان ته ڪيس رواجي ليکڪ سمجهندو آهيان.“

”دوست هن ليکڪ جيڪا سمجهه ۾ پريم جي دنيا مونکي ڏني آهي نه، سا ڪوئي ليکڪ نه ڏيئي سگهيو آهي.“

ومل کي پيار اچي ويو هن اجنبي شخص تي. ڪلي پڇيائين، ”تون ڇا ٿو سمجهين، تنهنجو ليکڪ ڪيتري عمر جو هوندو.“

”هوندو ٿيهن سالن کن جو...“

ومل جي انر مان هڪ گرم گرم ڪشهاهر نڪتو ”ڪاش مٿي جي وارن ۾ هيترن اڇن وارن جو فصل نه لڳل هجي ها!“ ومل جي من ۾ آيو ”هڪ وار چئي ڏيان، مان آهيان ومل...“ ليڪن نهائين ڪرڻ سان هڪ مزو هليو ويندو. هڪ پانڪ جي تصور ۾ هڪ پريه ليکڪ جي جوان مورت ياچانڪ ٽٽيپدي ٿي ويندي. دل جي هڪ گهري جذبي تي قابو ڀائيندي ومل چيو،

”دوست تون جنهن ليکڪ جو شرادالو آهين، انکي ڪڏهن ڏسڻ جي ڪوشش نه ڪئي اٿيئي؟“

”ڪاش مان ڪيس ڏسي سگهان، ڪاش هو ڪنهن فلم ۾ پارٽ ڪري ۽ مان اها فلم گهمائي، هت يجي سيني مٿ پر سنڌين کي فري ڏيکاريان.“

ومل جو سرو تنبدن ڪنهن جذبي سان ڪناتار پرجي ويو. ڪلي چيائين،

”ڇا پيو ڏسين پيارا؟“

پوڄاريءَ مرڪي چيو، ”سوچيان پيو جنهن ديوتا کي توهان جهڙا پالڪ نصيب ٿيا آهن.. جن جي منهن ۾ هيڏي مٺيا آهي سو ليکڪ ڇا هوندو اڇٽوٺي پوندو مونکي توهانجي شهر ۾؟“

چانهه سان ڀريل پليٽ ۾ اجلبہ چت واروبلب چمڪي رهيو هو. ڳوٺ مان آدم شماري جو تعداد لهي آيس. اڄ پوڄاريءَ جي ڀاو ڀري ياد چانهه جي پليٽ ۾ چمڪي اٿي آهي